

KRIŽARSKI POHOD MOLITVE IN POSTA: DA ROTIMO BOGA, DA ZMOTA IN KRIVOVERSTVO NE SPREVRŽETA PRIHAJAJOČEGA POSEBNEGA ZASEDANJA ŠKOFOVSKE SINODE ZA PANAMAZONIJO

Različni prelati in laiški komentatorji kot tudi laiške ustanove so posvarili, da so pisci Delovnega dokumenta (*Instrumentum Laboris*), ki ga je izdalo tajništvo škofovske sinode, da bi služil kot osnova za razpravo na prihajajočem posebnem zasedanju za Panamazonijo, v dokument vnesli resne teološke zmote in krivoverstva.

Vabiva Katoliškoⁱ duhovščino in laike, naj sodelujejo v Križarskem Pohodu molitve in posta, da našega Gospoda in Odrešenika po priprošnji Njegove Deviške Matere rotijo po naslednjih namenih: da teološke zmote in krivoverstva, vnesene v *Instrumentum Laboris*, ne bodo odobrene med sinodalnim zasedanjem; da bi še zlasti papež Frančišekⁱⁱ v izvrševanju Petrinske službe potrdil svoje brate v veri z nedvoumno zavrnitvijo zmot *Instrumentum Laboris* in da ne bo privolil v ukinitvev duhovniškega celibata v Latinski Cerkvi z uvedbo prakse posvečevanja poročenih mož, tako imenovanih »*virī probatī*«, v Sveto Duhovništvo.

Predlagava, da se štiridesetdnevni Križarski Pohod molitve in posta začne 17. septembra ter konča 26. oktobra 2019, dan pred zaključkom posebnega zasedanja škofovske sinode za Panamazonijo. Kdor koli, ki prvič izve za Križarski Pohod po datumu njegovega začetka, se seveda lahko pridruži Križarskemu Pohodu na kateri koli točki.

Predlagava, da med štiridesetdnevnim Križarskim Pohodom molitve in posta molimo vsaj eno desetko Svetega Rožnega Venca ter se postimo enkrat na teden po zgoraj navedenih namenih. V skladu s tradicijo Cerkve post pomeni zaužiti samo en polni obrok čez dan, poleg tega pa se sme zaužiti do dva manjša obroka. Postenje ob kruhu in vodi se prav tako priporoča za tiste, ki to lahko storijo.

Najina dolžnost je, da vernike seznaniva z nekaterimi od poglavitnih zmot, ki se širijo s pomočjo *Instrumentum Laboris*. Kot predpostavko je treba povedati, da je dokument dolg in ga zaznamuje jezik, ki ni jasen v svojem pomenu, še zlasti kar zadeva zaklad vere (*depositum fidei*). Med poglavitnimi zmotami še zlasti opažava naslednje:

1. Nakazani panteizem

Instrumentum Laboris zagovarja pogansko socializacijo »Matere Zemlje«, utemeljeno na kozmologiji amazonskih ljudstev, ki je implicitno panteistična.

– Staroselska ljudstva odkrivajo, kako so vsi deli »razsežnosti, ki konstitutivno obstajajo v odnosu in tvorijo **življenjsko celoto**« (št. 21) in zato živijo »**v občestvu z naravo kot celoto**« (št. 18) ter »**v dialogu z duhovi**« (št. 75).

– Njihovo življenje in »dobro življenje« zaznamuje »sozvočje odnosov« med »**celotnim kozmosom – naravo, ljudmi, vrhovnim bitjem**« in »različnimi **duhovnimi silami**« (št. 12 in 13), zajetih v »**mantri**« papeža Frančiška.ⁱⁱⁱ »**vse je povezano**« (št. 25).

– Verovanja in obredi »starešinskih zdravilcev« (št. 88 in 89) v zvezi z »**božanstvom številnih imen**«, ki delujejo z naravo in v odnosu do nje (št. 25), »ustvarjajo sozvočje in ravnovesje med človeškimi bitji ter kozmosom« (št. 87).

– Zato moramo prisluhniti kriku »Matere Zemlje« (št. 146), zaustaviti njeno iztrebljanje (št. 17) in živeti zdravo v sožitju z njo (št. 85).

Cerkveno Učiteljstvo zavrača takšen nakazani panteizem kot nezdržljiv s Katoliško Vero:

»O toplini Matere Zemlje, katere božanstvo preveva celotno stvarstvo, zatrjujejo, da premošča vrzel med stvarstvom in transcendentnim Očetom-Bogom judovstva in Krščanstva ter izloči možnost, da bi nas takšno Bitje sodilo. V takšni predstavi zaprtega vesolja, ki vsebuje »Boga« in ostala duhovna bitja skupaj z nami, tu prepoznavamo nakazani

panteizem« (Papeški svet za kulturo in Papeški svet za medverski dialog, »Jezus Kristus. Nosilec Žive Vode: Krščanski premislek o ›novi dobi««, 2.3.1).

V sledeči pritrditvi Cerkevno Učiteljstvo zavrača panteizem in relativizem, ko uči:

»Težita k relativiziranju verske doktrine v prid nejasnega svetovnega nazora, izraženega kot sistem mitov in simbolov, preoblečenih v religiozni jezik. Še več, pogosto predlagata **panteistično pojmovanje Boga, ki je nezdržljivo s Svetim Pismom in Krščansko Tradicijo**. Osebnost odgovornost pred Bogom za naša dejanja nadomeščata z občutkom dolžnosti do kozmosa, s čimer sprevrata resnični pojem greha in potrebe po odrešenju preko Kristusa.« (Janez Pavel II, Nagovor škofom Združenih držav Amerike iz Iowa, Kansasa, Missourija in Nebraske ob njihovem obisku »Ad Limina« 28. maja 1993).

2. Poganska vraževerja kot viri Božjega Razodetja in alternativne poti za odrešenje

Instrumentum Laboris iz svojega nakazanega panteističnega pojmovanja črpa zmotni pojem Božjega Razodetja, ko v bistvu zatrjuje, da se Bog v zgodovini še naprej samopriobčuje skozi vest ljudstev in krikov narave. V skladu s tem pogledom so poganska vraževerja amazonskih ljudstev izraz Božjega Razodetja in si zaslužijo, da Cerkev do njih zavzame držo dialoga in sprejemanja:

– Amazonija je »teološko mesto«, kjer je vera »ali **izkušnja Boga v zgodovini**« živeta; je »poseben **vir Božjega razodetja**: epifanični kraji«, kjer »Božje ljubkovanje« postane »utelešeno v zgodovino« (št. 19).

– Cerkev mora »odkriti utelešeno in **dejavno navzočnost Boga**« v »**duhovnosti prvotnih ljudstev**« (št. 33), tako da v njih prepozna »**druge možnosti/poti**« (št. 39), kajti Duh Stvarnik »**je stoletja negoval duhovnost teh ljudstev, celo pred oznanjevanjem Evangelija**« (št. 120), ko jih je učil »**vere v Boga Očeta-Mater Stvarnika**« in »**živega odnosa z naravo ter Materjo Zemljo**«, kot tudi »**s predniki**« (št. 121).

– Skozi dialog se mora Cerkev **izogibati vsiljevanju »okamnelih doktrin«** (št. 38), »**obrazcev vere, izraženih z drugimi kulturnimi referenti**« (št. 120), in »**korporativističnih odnosov, ki pridružujejo odrešenje izključno za lastno vero,**« (št. 39); na ta način bo Cerkev potovala »**v iskanju svoje istovetnosti naproti edinosti v Svetem Duhu**« (št. 40).

Cerkveno Učiteljstvo zavrača relativizacijo edinstvenosti Božjega razodetja, kot ga vsebujeta Sveto Pismo in Sveta Tradicija, ter uči:

»Cerkev je vedno spoštovala Božja Pisma tako kot Gospodovo Telo (...) Vedno jih je ohranjala, in to dela še naprej, skupaj s sveto Tradicijo, kot vrhovno pravilo vere, kajti kot navdihnjena od Boga in enkrat za vselej izročena zapisu posredujejo besedo Boga Samega brez spremembe ter napravljajo, da glas Svetega Duha odmeva v besedah prerokov in Apostolov. Zatorej mora vse oznanjevanje Cerkve, tako kot Krščansko religijo samo, hraniti in urejati Sveto Pismo.« (Drugi vatikanski koncil, Dogmatična konstitucija *Dei Verbum*, št. 21.)

Cerkveno Učiteljstvo zatrjuje, da obstaja eden edini Odrešenik, Jezus Kristus, Cerkev pa je Njegovo edino Skrivnostno Telo in Nevesta:

»V zvezi z edinstvenostjo in vesoljnostjo zveličavnega sredništva Jezusa Kristusa je treba edinstvenost Cerkve, ki jo je On ustanovil, trdno verovati kot resnico Katoliške vere. Prav kakor obstaja en Kristus, tako obstaja eno Kristusovo Telo, ena sama Kristusova Cerkev: »ena sama Katoliška in Apostolska Cerkev«. Nadalje, Gospodovi obljubi, da ne bo zapustil Svoje Cerkve (prim. Mt 16, 18; 28, 20) in da jo bo vodil s Svojim Duhom (prim. Jn 16, 13), glede na Katoliško vero pomenita, da edinstvenost in edinstvo Cerkve – tako kot vse, kar pripada njeni neokrnjenosti – nikoli ne bosta manjkali« (Kongregacija za nauk vere – Deklaracija *Dominus Iesus* o edinstvenosti in zveličavni vesoljnosti Jezusa Kristusa ter Cerkve, št. 16).

3. Medkulturni dialog namesto evangelizacije

Instrumentum Laboris vsebuje zmotno teorijo, da so staroselci že prejeli božje razodetje in da bi morala Katoliška Cerkev v Amazoniji doživeti »misijonarsko ter pastoralno spreobrnjenje«, namesto

da uvaja doktrino in prakso vesoljne resnice in kreposti. *Instrumentum Laboris* prav tako trdi, da se mora Cerkev obogatiti s simboli in z obredi staroselcev:

– »Odprta Cerkev« se izogne tveganju, da bi **»predlagala rešitev z univerzalno vrednostjo«** ali uporabila **»monolitni korpus doktrine, ki jo ohranjajo vsi«** (št. 110), in daje prednost medkulturnosti, tj. **»vzajemni obogatitvi kultur v dialogu,«** kajti **»dejavni subjekti inkulturacije so staroselska ljudstva sama«** (št. 122).

– Še več, Cerkev prepozna **»staroselsko duhovnost kot vir bogastva za Krščansko izkušnjo«** in se loteva »kateheze, ki privzema jezik ter pomen pripovedi kultur staroselcev in potomcev Afričanov« (št. 123).

– Z vzajemno podelitvijo **»svojih izkušenj Boga«** verniki napravljajo iz »svojih izkušenj spodbudo za rast in **poglobitev svoje lastne vere«** (št. 136).

Cerkveno Učiteljstvo zavrača pojmovanje, da je misijonarska dejavnost zgolj medkulturna obogatitev, ko uči:

»Misijonik je izraz, ki se običajno uporablja za tiste posebne dejavnosti, s katerimi glasniki Evangelija, poslani od Cerkve in gredoč po vsem svetu, izvršujejo nalogo oznanjevanja Evangelija ter zasejanja Cerkve med ljudstvi in skupinami, kjer se še ni zakoreninila. (...) Glavno sredstvo omenjenega zasejanja je oznanjevanje Evangelija Jezusa Kristusa« (Drugi vatikanski koncil, Dekret *Ad Gentes*, št. 6).

»Z inkulturacijo Cerkev stori, da se Evangelij utelesi v različnih kulturah in istočasno uvede ljudstva skupaj z njihovimi kulturami v svojo lastno skupnost. Njim prenaša svoje lastne vrednote, istočasno pa jemlje dobre sestavine, ki že obstajajo v njih, in jih od znotraj prenavlja. Skozi inkulturacijo Cerkev s svoje strani postaja razumljivejše znamenje tega, kar je, in učinkovitejše orodje misijona« (Papež Janez Pavel II, Okrožnica *Redemptoris Missio*, št. 52).

4. Zmotno pojmovanje zakramentalnega posvečenja, ki predpostavlja, da bi bogoslužni strežniki obeh spolov izvajali celo šamanske obrede

V imenu inkulturacije vere in z izgovorom, da primanjkuje duhovnikov, ki bi pogosto obhajali Evharistijo, *Instrumentum Laboris* podpira prikrojavanje Katoliških posvečenih služb podedovanim običajem staroselskih ljudstev, s čimer naj bi podeljevali uradne službe ženskam in posvečevali poročene voditelje skupnosti kot drugorazredne duhovnike, prikrajšane za del svojih službenih pooblastil, vendar pa bi smeli izvajati šamanske obrede:

– Ker »klerikalizem ni sprejet v nobeni od svojih preoblek« (št. 127), »se zahteva sprememba v kriterijih za izbiro in pripravo služabnikov, pooblaščenih za obhajanje Evharistije« (št. 126), s preučevanjem možnosti duhovniškega posvečenja »za starejše ljudi, zaželeno je, da staroselskih, **spoštovanih in sprejetih v svoji skupnosti, četudi imajo obstoječo in stabilno družino«** (št. 129), ki **kažejo »drugo pot, kako biti cerkev (...) brez cenzure ali dogmatizma ali obrednih disciplin«** (št. 138).

– Ker v kulturah Amazonije **»oblast kroži«**, bi bilo primerno »premisлити pojmovanje, da mora izvrševanje **pristojnosti** (moč oblasti) **biti povezano na vseh področjih** (zakramentalnem, sodnem, upravnem) **in na stalen način z zakramentom Svetega Reda«** (št. 127);

– Cerkev mora »prepoznati vrsto **uradne službe, ki jo je mogoče podeliti ženskam«** (št. 129);

– Priznanje bi moralo biti dano **»staroselskim obredom in ceremonijam«, ki »ustvarjajo harmonijo ter ravnovesje med človeškimi bitji in kozmosom«** (št. 87), kot tudi »tradicionalnim sestavinam, ki so del procesov zdravljenja,« **te izvajajo »starešinski zdravilci«** (št. 88), katerih »obredi, simboli in slogi praznovanja« bi morali biti vključeni v »liturgične ter zakramentalne obrede« (št. 126).

Cerkveno Učiteljstvo zavrača takšne prakse in njihova nakazana stališča, ko uči:

»Službeno duhovništvo se po bistvu razlikuje od splošnega duhovništva vernikov, ker podeljuje sveto oblast za služenje vernim. Posvečeni služabniki izvršujejo svoje služenje za Božje Ljudstvo s poučevanjem (munus docendi), z bogočastjem (munus liturgicum) in s pastoralnim vodenjem (munus regendi)« (*Katekizem Katoliške Cerkve*, št. 1592).

»Kristus, edini Sin Očetov, je po moči Učlovečenja samega postal Srednik med nebesi in zemljo, med Očetom in človeškim rodом. Povsem v skladu s tem poslanstvom je Kristus skozi vse Svoje življenje ostal v stanju celibata, ki je naznačeval Njegovo popolno predanost služenju Bogu in ljudem. Ta globoka povezanost med Kristusovim celibatom in duhovništvom se odraža v tistih, ki imajo to srečo, da so udeleženi v dostojanstvu in poslanstvu Srednika ter večnega Duhovnika; ta udeleženosť bo tem popolnejša, čim bolj je posvečeni služabnik prost vezi mesa in krvi (...) Posvečeni celibat svetih služabnikov pravzaprav kaže deviško ljubezen Kristusa do Cerkve in deviško ter nadnaravno rodovitnosť tega zakona, po kateri so Božji otroci rojeni »ne iz krvi ne iz volje mesa.« (Papež Pavel VI, Okrožnica *Sacerdotalis Caelibatus*, št. 21.)

»Volja Cerkve najde svojo najvišjo motivacijo v povezavi med celibatom in svetim posvečenjem, ki upodobi duhovnika po Jezusu Kristusu, glavi in ženinu Cerkve. Cerkev kot nevesta Jezusa Kristusa želi, da jo duhovnik ljubi na popoln in izključen način, na katerega jo je ljubil Jezus Kristus, njena glava in ženin. Duhovniški celibat je torej dar sebe v Kristusu in z Njim Njegovi Cerkvi ter izraža duhovnikovo služenje Cerkvi v Gospodu in z Njim.« (Papež Janez Pavel II, Apostolska spodbuda *Pastores dabo vobis*, št. 29.)

»Duhovniško posvečenje, to predaja naprej službo učenja, posvečevanja in vodenja vernih, ki jo je Kristus zaupal Svojim Apostolom, je bila v Katoliški Cerkvi od začetka dalje vselej pridržana zgolj moškim. (...) Dejstvo, da Preblažena Devica Marija, Mati Božja in Mati Cerkve, ni prejela niti poslanstva, lastnega Apostolom, niti službenega duhovništva, jasno kaže, da nepripustitev žensk h duhovniškemu posvečenju ne more pomeniti, da imajo ženske manjše dostojanstvo, niti ni mogoče tega razlagati kot diskriminacijo zoper nje. (...) Da bi bil odstranjen vsak dvom, kar zadeva stvar velikega pomena, stvar, ki se nanaša na samo božjo ustanovitev Cerkve, zato v skladu s svojo službo potrjevanja bratov (prim. Lk 22,32) razglašam, da Cerkev nima nikakršne oblasti, da bi podeljevala duhovniško posvečenje ženskam, in da morajo to sodbo dokončno upoštevati vsi verniki Cerkve.« (Papež Janez Pavel II, Apostolsko pismo *Ordinatio Sacerdotalis*, št. 1, 3 in 4.)

5. »Celostna ekologija«, ki omalovažuje človeško dostojanstvo

V skladu s svojimi nakazanimi panteističnimi pogledi *Instrumentum Laboris* relativizira Krščansko antropologijo, ki prepoznava človeško osebo kot ustvarjeno po Božji podobi in zato vrhunec snovnega stvarstva (1Mz 1,26–31), namesto tega pa ima človeka zgolj za člen v ekološki verigi narave in družbenoekonomski razvoj vidi kot agresijo na »Mater Zemljo«.

– »Temeljni vidik korenine **človekovega greha je ločiti se od narave** in je ne prepoznati kot del človeškega ter izkoriščati naravo brez omejitev« (št. 99).

– »Nova paradigma celostne ekologije« (št. 56) bi morala temeljiti na »modrosti staroselskih ljudstev« in njihovem vsakdanjem življenju, ki »**nas uči, da prepoznavamo same sebe kot del bioma**« (št. 102), »**del ekosistemov**« (št. 48), »**del narave**« (št. 17).

Cerkveno Učiteljstvo zavrača naslednji mnenji: da ljudje nimajo edinstvenega dostojanstva nad ostalim snovnim stvarstvom in da je tehnološki napredek vezan na greh, ko uči:

»Človeškim bitjem Bog daje celo moč, da so svobodno udeležena v njegovi previdnosti, tako da jim zaupa odgovornost, da si »podvržejo« zemljo in ji gospodujejo. Bog s tem omogoča ljudem, da so inteligentni in svobodni vzroki z namenom dopolniti delo stvarjenja, izpopolniti njegovo skladnost v dobro samih sebe in svojih bližnjih« (Katekizem Katoliške Cerkve, št. 307.)

6. Plemenski kolektivizem, ki spodkopava osebno edinstvenost in svobodo

Kot trdi *Instrumentum Laboris*, celostno »ekološko spreobrnjenje« vključuje prevzem kolektivnega družbenega modela staroselskih ljudstev, kjer sta posameznikova osebnost in svoboda spodkopani:

– Pojem »sumak kawsay [»dobro življenje«] je bil izoblikovan iz podedovane modrosti staroselskih ljudstev in narodov. To je doživeti, starejši in točnejši izraz, ki predlaga **skupnosťni življenjski slog, kjer vsi ČUTIJO, MISLIJO in DELUJEJO enako**, kakor spletena nit, ki vzdržuje, ovija in

varuje kakor *pončo* različnih barv« (Poziv »Krik Sumak Kawsay v Amazoniji«, omenjen v opombi 5 pri št. 12);

– »Življenje v Amazoniji je vključeno in združeno z ozemljem; med deli ni nobene ločitve ali delitve.

Ta enotnost vključuje celoten obstoj: delo, počitek, človeške odnose, obrede in praznovanja. Vse je skupno; zasebni prostori, tako značilni za modernost, so minimalni. Življenje teče po **skupnostni poti, kjer se naloge in odgovornosti dodeljujejo in delijo** v skupno dobro. **Nobenega mesta ni za predstavo o posamezniku, ločenem od skupnosti ali njenega ozemlja**« (št. 24).

Cerkveno Učiteljstvo zavrača takšna mnenja, ko uči:

»Človeško osebo je treba vedno razumeti v njeni neponovljivi in nedotakljivi edinstvenosti. Dejansko človek obstaja predvsem kot subjektivna entiteta, kot središče zavesti in svobode, čigar edinstvene življenjske izkušnje, ki niso primerljive z izkušnjami nikogar drugega, tvorijo osnovo za nedopustnost kakršnega koli poskusa, da bi ponižali njegov položaj s tem, da bi ga stlačili v vnaprejšnje kategorije sistemov moči, bodisi ideoloških bodisi drugih« (Kompendij Družbenega Nauka Cerkve, št. 131).

»Človek po pravici ceni svobodo in si strastno prizadeva zanjo: po pravici si želi in mora s svojo svobodno pobudo oblikovati ter usmerjati svoje osebno in družbeno življenje, sprejemajoč osebno odgovornost zanj (Veritatis Splendor, 34). Dejansko svoboda ne samo dovoljuje človeku, da ustrezno spreminja stanje stvari zunaj sebe, marveč tudi določa rast njegovega obstoja kot osebe skozi izbire, ki so skladne z resničnim dobrim (Katekizem Katoliške Cerkve, št. 1733). Na ta način človek poraja samega sebe, je oče svoje lastne biti (Gregor iz Nise, De Vita Moysis), gradi družbeni red (Centesimus Annus, 13)« (Kompendij družbenega nauka Cerkve, št. 135).

Zaključek

Nakazane in izrecne teološke zmete ter krivoverstva v *Instrumentum Laboris* skorajšnjega posebnega zasedanja škofovske sinode za Panamazonijo so skrb zbujajoča pojavnost oblika zmede, zmete in razdora, ki pestijo Cerkev v današnjem času. Nihče se ne more opravičiti od tega, da bi bil poučen o resnosti položaja, in od ustreznega ukrepanja iz ljubezni do Kristusa in do Njegovega življenja z nami v Cerkvi. Predvsem pa morajo vsi udje Kristusovega Skrivnostnega Telesa pred takšno grožnjo njegovi celovitosti moliti ter se postiti za večno dobro njegovih udov, ki tvegajo, da se pohujšajo, to je, da jih to besedilo za škofovsko sinodo zavede v zmedo, zmoto in razdeljenost. Še več, vsak Katolik je kot pravi Kristusov vojak poklican, da varuje in se zavzema za resnice vere ter disciplino, s katero so te resnice spoštovane v praksi, da ne bi slovesno zasedanje škofov na sinodi izdalo poslanstva sinode, ki je »s svojim svetom pomagati Rimskemu Papežu pri ohranitvi in rasti vere ter morale in pri spoštovanju ter krepitvi cerkvene discipline« (kan. 342). 13. oktobra 2019, med prihajajočim posebnim zasedanjem škofovske sinode za Panamazonijo, bo potekala kanonizacija Blaženega Kardinala Johna Henryja Newmana. Naj Sveti Oče in vsi člani posebnega zasedanja škofovske sinode za Panamazonijo slišijo in sprejmejo naslednje sijajno učenje tega najnovejšega Svetnika Cerkve, v katerem je svaril pred teološkimi zmotami, podobnimi zgoraj omenjenim zmotam v *Instrumentum Laboris*:

»Zasebni nazori, izmišljene religije so lahko ob svojem času vpadljive in občudovanja vredne za mnoge; narodne religije morda stojijo velikanske in brez življenja ter stoletja bremenijo tla in odvrtačajo pozornost ali begajo sodbo učenih; toda na dolgi rok se bo izkazalo, da je bodisi Katoliška Religija resnično in dejansko vstopanje nevidnega sveta v tega ali da ni ničesar pozitivnega, ničesar dogmatičnega, ničesar resničnega v nobenem od naših pojmovanj tega, od kod prihajamo in kam gremo« (*Razprave o mešanih cerkvenih skupnostih*, XIII).

»Nikdar ni Sveta Cerkev potrebovala bojnikov zoper [duha liberalizma v religiji] tako zelo nujno kot zdaj, ko je to – žal! – zmota, ki se razširja kakor zanka nad vso zemljo; ... Liberalizem v religiji je nauk, da ne obstaja nobena pozitivna resnica v religiji, ampak da je ena vera prav tako dobra kot druga, in to je učenje, ki dan za dnem pridobiva na vsebini in moči. Je neskladno s kakršnim koli priznanjem katere koli religije kot resnične. Uči, da je treba vse tolerirati, ker so vse stvar mnenja. Razodeta

religija ni resnica, marveč čustvo in okus; ne objektivno dejstvo; ne čudežna: in pravica vsakega posameznika je, da jo prisili govoriti le to, kar njemu ustreza. Pobožnost ni nujno utemeljena na veri. Ljudje lahko zahajajo v protestantske cerkve in v Katoliško, lahko prejmejo dobro od obeh in ne pripadajo nobeni. Lahko se bratijo skupaj v duhovnih mislih in občutjih, ne da bi imeli kakršna koli mnenja o skupnih doktrinah ali da bi videli potrebo po njih« (*Govor Biglietto*, 12. maj 1879). Naj Bog po priprošnji mnogih resnično Katoliških misijonarjev, ki so evangelizirali staroselska ameriška ljudstva, med katerimi sta Sveti Turibij iz Mogroveja in Sveti Jožef iz Anchieta, in po priprošnji svetnikov, ki so jih ameriški staroselci dali Cerkvi, med katerimi sta Sveti Juan Diego in Sveta Kateri Tekakwitha, še zlasti pa po priprošnji Preblažene Device Marije, Kraljice Svetega Rožnega Venca, ki premaga vsa krivoverstva, nakloni, da bodo člani prihajajočega posebnega zasedanja škofovske sinode za Panamazonijo in Sveti Oče zaščiteni pred nevarnostjo odobritve doktrinarnih zmot in dvoumnosti ter spodkopavanja Apostolskega pravila duhovniškega celibata.

Kardinal Raymond Leo Burke
Škof Athanasius Schneider

12. september 2019
Praznik Presvetega Marijinega Imena

ⁱ Prevajalec ponekod uporablja veliko začetnico drugače, kot to zahteva veljavni slovenski pravopis, in sicer iz spoštovanja do Boga, Device Marije, Katoliške Cerkve in Katoliške Vere (majestetična raba velike začetnice).

ⁱⁱ Izvirno besedilo govori o »papežu Frančišku«. Toda ta besedna zveza ne ustreza objektivni stvarnosti. Iz Knjige Resnice namreč vemo, da gre za lažnega preroka, kajti zadnji Pravi Papež je Benedikt XVI, ki je bil I. 2013, potem ko so njegovi sovražniki skrivaj spletkarili in kovali zaroto zoper njega, izrinjen s Svetega Sedeža v Rimu, kot je bilo prerokovano, pripadniki satanistične sekte cerkvenega prostozidarstva pa so za papeža izvolili kardinala Jorgeja Maria Bergoglia, ki je sedel na Petrov Sedež (Papežu Benediktu XVI je bil prestol sicer izmaknjen, ne pa tudi njegova oblast) in nosi oblačila, ki niso bila narejena zanj, kajti GOSPOD Jezus tega človeka ni izvolil. Zato je namesto o »papežu Frančišku« pravilno govoriti o »možu, ki sedi na Petrovem Sedežu« in o »lažnem preroku«, saj je to v skladu z besediščem Knjige Resnice. To namreč ni pravi papež, četudi je bil izvoljen za papeža, ampak lažni prerok, ki ruši Katoliško Cerkev in utira pot antikristu. Ta človek je del nesvete trojice, ki jo sestavljajo Satan, antikrist in lažni prerok. Toda tega človeka nikakor ne smemo sovražiti, ampak moramo za moža, ki sedi na Petrovem Sedežu, moliti, kakor nam v Knjigi Resnice, in sicer v Sporočilu Božji prerokinji Mariji Božjega Usmiljenja z dne 15. 3. 2013 naroča Mati Odrešenja: »[...] da bo sprejel Resnico smrti mojega Sina na Križu in da bo odprl svoje srce prošnjam mojega Sina za usmiljenje do vseh Božjih otrok.« (Izvirnik v angleščini: <https://fatherofloveandmercy.wordpress.com/2013/03/15/mother-of-salvation-say-my-rosary-for-all-those-who-rule-in-rome/>.)

ⁱⁱⁱ V skladu z drugo končno opombo je objektivno pravilni izraz za to osebo »mož, ki sedi na Petrovem Sedežu« ali pa »lažni prerok«.